

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně zpravodajky Jiřiny Chmelové a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: J. J., zastoupen Mgr. Lucií Čertíkovou, advokátkou, sídlem Uruguayská 11, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2024, č. j. KUKHK-3400/DS/2024-3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 6. 2024, č. j. 31 A 5/2024-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Vrchlabí (dále „správní orgán I. stupně“) oznámil žalobci přípisem ze dne 8. 3. 2023, že dosáhl počtu dvanácti bodů v bodovém hodnocení řidiče sestavovaném podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a vyzval ho k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce následně podal proti záznamu bodů v registru řidičů námitky. Ty správní orgán I. stupně nepovažoval za důvodné a rozhodnutím ze dne 5. 5. 2023 je zamítl.

K odvolání žalobce žalovaný jako nadřízený správní orgán svým rozhodnutím ze dne 28. 6. 2023 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání (dále „první zrušující rozhodnutí“). Rozhodnutím ze dne 14. 11. 2023 pak správní orgán I. stupně námitky znovu zamítl a záznam bodů v bodovém hodnocení žalobce opět potvrdil. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce odvolal, žalovaný tentokrát již rozhodnutím označeným v záhlaví odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Toto rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. K namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajský soud konstatoval, že žalovaný je odůvodnil srozumitelně a dostatečně. Co se týče tvrzené nejistoty o totožnosti řidiče podepsaného na příkazovém bloku č. R 2403928, uvedl, že tato nejistota pramenila pouze z žalobcova tvrzení, k jehož prokázání nebyl předložen žádný důkaz. Případná nejistota ohledně totožnosti řidiče sice obecně může představovat důvod, pro který lze mít příkazový blok za nepoužitelný pro účely bodových záznamů, nejasnost však musí pramenit z objektivních okolností. Příkazový blok je aktem veřejné moci, u něhož platí presumpce správnosti, není-li prokázán opak. Ten žalobce v nynější věci neprokázal. V podstatě totéž bylo podle krajského soudu možné konstatovat také k tvrzením žalobce ohledně neurčitosti místa spáchání přestupků uvedených v příkazových blocích č. R 2403928 a č. B 0680575. V případě prvního příkazového bloku krajský soud na uvedeném místě přestupku nic neurčitého neshledal, jednalo se o existující adresní místo. Pochybnosti podle něj nebyly oprávněné ani u místa spáchání vymezeného druhým příkazovým blokem. To je rovněž dohledatelné dle čísla popisného. Za nedůvodnou označil krajský soud také námitku, že správní orgán I. stupně se po prvním zrušujícím rozhodnutí žalovaného neřídil jeho závaznými pokyny k doplnění dokazování. Žalovaný zavázal správní orgán I. stupně k doplnění zcela čitelných kopií příkazových bloků, a až kdyby takové doplnění nebylo možné, nabízelo se provést výslech policistů, popř. sepsat záznam s popisem události. Jelikož byly do správního spisu doplněny zcela čitelné kopie příkazových bloků, nebylo třeba provádět další dokazování. Na kopii příkazového bloku č. R 2403928 je též patrné, jak bylo jednání žalobce vyhodnoceno z hlediska formy zavinění. Krajský soud upozornil i na to, že žalobce pokutu uloženou tímto příkazovým blokem dobrovolně uhradil. Doplnil, že v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů správní orgány zkoumají pouze to, zda existují způsobilé podklady pro záznam bodů, zda byl záznam proveden souladně se způsobilými podklady a zda připsaný počet bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání. Správní orgán naopak v tomto řízení nepřezkoumává věcnou správnost aktů jiných orgánů veřejné moci, na jejichž základě byl záznam bodů proveden. V tomto ohledu se uplatňuje zásada presumpce správnosti správních aktů.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Krajský soud dle jeho názoru posoudil věc nesprávně. Jde-li o pokutový blok č. R 2403928, stěžovatel od počátku řízení popíral, že by jej podepsal a že by se uvedeného dne nacházel na místě přestupku. Žalovaný v prvním zrušujícím rozhodnutí zavázal správní orgán I. stupně k tomu, aby popsal průběh lustrace osoby s tím, že je nezbytné přítomnost řidiče i podepsání pokutového bloku doložit. Správní orgán I. stupně ale dokazování v tomto ohledu nedoplnil. Namísto toho, aby žalovaný dané rozhodnutí znovu zrušil, odvolání

pokračování

stěžovatele zamítl s tím, že dokazování bylo doplněno o sdělení celního úřadu o zaplacení pokuty. Údajné zaplacení pokuty ovšem není důkazem, že podpis na příkazovém bloku je stěžovatelův a že na místě přestupku proběhla jeho lustrace. Došlo k porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť se správní orgán I. stupně neřídil závazným pokynem žalovaného jako nadřízeného orgánu. Podpis v příkazovém bloku není stěžovatelův vlastnoruční podpis. Chybějící podpis (a s tím související nejistota o identitě pachatele přestupku) zakládá nezpůsobilost příkazového bloku být podkladem pro zápis bodů. Stěžovatel dále doplnil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné, neboť správní orgán založil své rozhodnutí na skutečnostech, které nemají oporu v důkazech. Tuto vadu stěžovatel namítal již v odvolání, žalovaný ji však v napadeném rozhodnutí nenapravil. Pokud jde o posouzení krajského soudu, ten argumenty stěžovatele nepovažoval za důvodné proto, že stěžovatel neprokázal opak. Zcela ale pominul, že sám žalovaný uložil správnímu orgánu I. stupně doplnit dokazování, které ve skutečnosti doplněno nebylo. Stěžovatel také krajskému soudu vytkl, že ocitoval pouze část textu zrušujícího rozhodnutí žalovaného a navazující text, který se týká právě pokynu k dokazování totožnosti řidiče, pominul. Právní posouzení krajského soudu měl stěžovatel dále za nesprávné také z toho důvodu, že soud považoval sdělení celního úřadu za akt orgánu veřejné moci nadaný presumpcí správnosti, přestože nemá formu rozhodnutí o právech a povinnostech (a není tedy podle stěžovatele vůbec správním aktem). Doložit zaplacení pokuty stěžovatelem mohlo jen potvrzení o platbě, které ale není obsahem spisu. Stěžovatel doplnil, že sám nemá, jak by prokázal, že pokutu nezaplatil, neboť jde o negativní skutečnost. Přesto mu krajský soud vytkl, že neprokázal opak.

[4] Stěžovatel měl rovněž za to, že nezpůsobilý pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče je vedle příkazového bloku č. R 2403928 také příkazový blok č. B 0680575. Stěžovatel upozornil, že po krajském soudu nechtěl, aby znovu posuzoval skutkové okolnosti jednotlivých přestupků, ale upozornil na nedostatečný obsah příkazových bloků, který zakládá nejistotu ohledně souladu popisu skutku (jeho místa) a právní kvalifikace. Chybí-li na příkazovém bloku určitá obligatorní náležitost, je dle stěžovatele důsledkem této vady nezpůsobilost příkazového bloku k tomu, aby byl podkladem pro zápis bodů. Stěžovatel namítal právě to, že dané příkazové bloky nejsou způsobilým podkladem pro zápis bodů i kvůli nedostatkům v popisu skutků. Místo spáchání přestupku v jednom případě neexistuje, resp. jeho označení je vnitřně rozporné, v druhém případě je uvedeno natolik neurčitě, že z něj nelze dovodit právní kvalifikaci skutku. Protože příkazové bloky neobsahují dle stěžovatele jednoznačné údaje o přestupcích, mělo dojít k výmazu bodů připsaných na jejich podkladě. U jednoho příkazového bloku (č. B 0680575) krajský soud sám domyslel, kde se patrně přestupek mohl stát, čímž dal za pravdu stěžovateli v tom, že místo přestupku nebylo jednoznačně určeno. Stěžovatel v tomto ohledu doložil i obrázky z mapových portálů, z nichž je dle jeho názoru patrné, že popis místa spáchání může odpovídat dvěma různým místům. Místo spáchání tedy lze zaměnit s jiným místem, přičemž úprava nejvyšší dovolené rychlosti v obou místech nemusí být totožná. Nelze proto správně určit právní kvalifikaci přestupku, na niž se váže počet připsaných bodů. Krajský soud tak posoudil otázku neurčitosti místa spáchání nesprávně. Jde-li o druhý příkazový blok (č. R 2403928), krajský soud pominul, že stěžovatelova námitka směřovala nikoliv k určení samotného místa přestupku, ale k chybějícímu uvedení směru jízdy v tomto místě. Stěžovatel doložil tuto námitku fotografiemi z daného místa, z nichž plyne, že v jednom směru jízdy je umístěna dopravní značka upravující nejvyšší dovolenou rychlost na 30 km/h,

avšak v opačném směru je v tomtéž místě umístěna dopravní značka, která tuto nejvyšší dovolenou rychlost ruší. V příkazovém bloku směr jízdy uveden není, není proto zjevné, jaká nejvyšší dovolená rychlost pro řidiče platila, čímž nelze správně kvalifikovat přestupek (a z něj plynoucí počet připsaných bodů). Stěžovatel tedy trvá na tom, že nebyla naplněna kritéria pro to, aby příkazový blok mohl být způsobilým podkladem pro zápis bodů.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s napadeným rozsudkem krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností správních rozhodnutí a rozsudku krajského soudu. Pokud by totiž krajský soud přezkoumal správní rozhodnutí, které kvůli tvrzeným vadám nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatížil by vadou nepřezkoumatelnosti i své vlastní rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008-99, či ze dne 27. 1. 2021, č. j. 7 As 222/2019-45, bod 20). Stěžovatel tvrdil, že správní orgán I. stupně a následně i žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednili pokyn žalovaného z prvního zrušujícího rozhodnutí ohledně doplnění dokazování týkajícího se totožnosti řidiče, a proto je odůvodnění vydaných rozhodnutí nedostatečné.

[8] Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost ani jiné vady řízení neshledal. Stěžovatel v kasační stížnosti brojlil zejména proti závěrům prvostupňového rozhodnutí, které bylo vydáno po prvním zrušujícím rozhodnutí žalovaného. Správní soudy přezkoumávají konečné správní rozhodnutí, jímž je věc před správními orgány pravomocně skončena (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35, č. 3834/2019 Sb. NSS, bod 24, či rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2024, č. j. 3 As 242/2023-43, bod 13). Nejvyšší správní soud přihlédl k principu jednotnosti správního řízení, z něhož vyplývá, že případné nedostatky odůvodnění nebo postupu prvostupňového rozhodnutí může odstranit odvolací správní orgán svým odůvodněním či postupem, neboť rozhodnutí správních orgánů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2023, č. j. 1 Afs 200/2022-29, bod 15, či ze dne 7. 3. 2019, č. j. 1 Azs 459/2018-26, bod 22). Z rozhodnutí žalovaného srozumitelně vyplývá, proč bylo stěžovatelovo odvolání (v pořadí druhé) zamítnuto, přičemž odůvodnění tohoto rozhodnutí považuje Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem za dostatečné, neboť žalovaný se vyjádřil ke všem odvolacím námítkám a své právní posouzení založil zejména na argumentaci, že v řízení týkajícím se námitek proti bodovému hodnocení řidiče již nelze znovu plně přezkoumávat otázky zákonnosti pravomocného rozhodnutí o přestupku; v tomto řízení se posuzuje pouze způsobilost těchto rozhodnutí být podkladem pro zápis bodů. Žalovaný se konkrétně a dostatečně zabýval i námitkou, že prvostupňový správní orgán nerespektoval pokyn žalovaného z prvního zrušujícího rozhodnutí.

[9] Namítá-li stěžovatel, že krajský soud nesprávně, resp. nedostatečně posoudil vadu správního řízení spočívající v tom, že správní orgán I. stupně v novém rozhodnutí nerespektoval pokyn žalovaného z prvního zrušujícího rozhodnutí týkající se doplnění

pokračování

dokazování, je třeba nejprve zmínit, že správní orgán I. stupně k pokynu žalovaného po zrušujícím rozhodnutí obstaral zcela čitelné kopie příkazových bloků (barevné a ve vysokém rozlišení) a získal též sdělení celního úřadu, že stěžovatel provedl úhradu pokuty vyplývající z příkazového bloku, přestože u něj zpochybňoval své ztotožnění. Dal rovněž stěžovateli možnost se s doplněnými podklady seznámit a vyjádřit se k nim. Správní orgán I. stupně se dále v novém rozhodnutí podrobněji vyjádřil k otázce ztotožnění řidiče provedeného „lustrací“ (ve vztahu k příkazovému bloku č. R 2403928). Uvedl, že nízká formálnost postupu správního orgánu vedoucího k uložení příkazu na místě znamená, že na příkazové bloky nelze klást z hlediska formálních náležitostí přehnané nároky. O přestupku se v těchto případech rozhoduje bezprostředně poté, co je přestupek i přestupce spolehlivě zjištěn. V nynější věci nešlo mít z žádných okolností za to, že by policie stěžovatele neztotožnila, když jsou na příkazovém bloku zapsány konkrétní identifikační údaje o přestupci. Na tuto úvahu pak reagoval také žalovaný, když uvedl, že i příkazový blok je správním aktem deklarujícím, že se určitá osoba dopustila určitého popsání jednání, přičemž z hlediska náležitostí kladených na jeho formu je možné přijmout i jen strohé a zkratkovité formulace. Podle žalovaného nebylo žádných pochyb o tom, jakého přestupkového jednání se stěžovatel dopustil.

[10] Z této rekapitulace lze podle Nejvyššího správního soudu souhlasit se závěrem krajského soudu, že žalovaný ve svém rozhodnutí akceptoval důkazní stav po jeho doplnění jako dostatečný. To, že správní orgán neopatřil k lustraci stěžovatele případné další podklady (např. výpověď zasahujících policistů, či další zápis o přestupkovém jednání), v daném případě nebylo vadou, neboť skutkový stav byl po provedeném doplnění dokazování dostatečně zjištěn. Správní orgán I. stupně splnil pokyn žalovaného, aby bylo ztotožnění řidiče blíže popsáno s tím, že vzhledem k vyplnění dalších identifikačních údajů o řidiči je zjevné, že stěžovatel musel být policisty lustrován. Výslech policistů nebyl třeba také z toho důvodu, že došlo též k vyjasnění formy zavinění přestupku. Z kvalitní čitelné kopie příkazového bloku založené do správního spisu je zjevné, že bylo v případě tohoto přestupku vyhodnoceno i zavinění (na bloku je slabou krátkou čarou přeškrtnut úmysl, což žalovaný nemohl ve zrušujícím rozhodnutí předpokládat). S ohledem na výše uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uzavírá, že správní orgán I. stupně reagoval na pokyny žalovaného uvedené ve zrušujícím rozhodnutí, přičemž doplnění důkazů bylo provedeno dostatečně ve vztahu k okolnostem, které vyplynuly z nových důkazů. Cílem řízení bylo zjistit stav věcí tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a tomuto cíli se podařilo po doplnění dokazování dosáhnout. Krajský soud se tedy otázkou doplnění dokazování sám zabýval dostatečně a správně dovodil, že rozhodnutí žalovaného má oporu ve správním spise.

[11] Stěžovatel dále zpochybnil použitelnost sdělení celního úřadu k zaplacení pokuty jakožto důkazního prostředku, u něhož by bylo možné dovodit, že jde o správní akt, který je nadán presumpcí správnosti. Pokud jde o povahu sdělení, jedná se o tzv. jiný správní akt podle části čtvrté správního řádu (o „jiné“ správní akty jde obecně proto, že nemají povahu rozhodnutí o právech a povinnostech podle § 9 správního řádu; např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 29. 8. 2017, č. j. 2 As 43/2016-72, č. 3638/2017 Sb. NSS, bod 45). Správní akty podle části čtvrté správního řádu mají zpravidla povahu informačního, evidenčního, dokumentačního, komunikačního či osvědčujícího, resp. potvrzujícího úkonu (rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2023, č. j. 9 Azs 177/2023-25, zejména body 26 až 27). V tomto směru jde

také o způsobilý podklad pro rozhodnutí ve správním řízení. V právě projednávané věci správní orgán přípisem nazvaným „sdělení“ úředně osvědčil určitou skutečnost (zaplacení pokuty), přičemž u správních aktů nezakládajících individuální práva a povinnosti, ale pouze osvědčujících určité skutečnosti, dosavadní judikatura připustila důkaz opaku (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2024, č. j. 8 Afs 45/2024-57). Ačkoliv zásada presumpce správnosti se dotýká primárně pravomocných rozhodnutí o právech a povinnostech (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 12. 2007, sp. zn. I. ÚS 544/06, či rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 27/2016-70), u sdělení (osvědčení) se použije svou povahou obdobná vyvratitelná domněnka, že obsah sdělení (osvědčení) odpovídá skutečnému stavu věci. Rozdíl oproti rozhodnutí spočívá v tom, že domněnka správnosti netrvá do doby zrušení sdělení, ale do doby prokázání opaku, přičemž důkazní břemeno tíží toho, kdo správnost rozporuje (rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2023, č. j. 2 Ads 111/2023-43, bod 16, či ze dne 3. 4. 2024, č. j. 8 Afs 45/2024-57). Stěžovatel žádný takový důkaz opaku nepředložil, žalovaný tedy neměl důvod z obsahu sdělení celního úřadu nevycházet.

[12] Nejvyšší správní soud nesouhlasí, že v projednávané věci stěžovatel správnost vyvracet nemohl, neboť nemá, jak by prokázal, že pokutu nezaplatil. Ve sdělení celního úřadu se uvádí, že stěžovatel uhradil pokutu bankovním převodem dne 27. 4. 2022. Stěžovatel tak například mohl předložit výpis ze svého bankovního účtu (či účtů) za měsíc duben 2022, v němž by žádná taková platba ve prospěch celního úřadu nebyla evidována. Námitka ohledně použití sdělení celního úřadu jakožto důkazního prostředku tak rovněž není důvodná.

[13] Základní spornou otázkou mezi účastníky řízení je, zda příkazové bloky č. R 2403928 a č. B 0680575 byly způsobilým podkladem pro provedení zápisu bodů do bodového hodnocení stěžovatele, a to s ohledem na jejich tvrzené nedostatky. Pokud by způsobilým podkladem nebyly, stěžovatel by nedosáhl dvanácti bodů v bodovém hodnocení v registru řidičů, a nebyl by mu tedy odebrán řidičský průkaz.

[14] Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu *nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu*. Podle odst. 3 pak platí, že *shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí*.

[15] Nejvyšší správní soud se otázkou přezkumu správních aktů, na jejichž základě dochází k záznamu bodů v registru řidičů, prováděného v řízení o námitkách podle § 123f zákona o silničním provozu opakovaně zabýval. Jak dovodil již v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku. Řízení o námitkách proti záznamům bodů v registru řidičů tak nepředstavuje další opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku a takový prostředek nenahrazuje. Je tedy nutné důsledně rozlišovat mezi námitkami, které může řidič vznést během řízení o přestupku, a námitkami týkajícími se pouze provedení bodového záznamu (též rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, nebo ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017-57).

pokračování

[16] Předmětem řízení o námitkách může být pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam v registru řidičů proveden v souladu s tímto pokladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016-32, ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, nebo ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016-47). Správní orgán tak v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na jejichž základě byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je případně příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem zruší (zásada presumpce správnosti rozhodnutí orgánů veřejné moci).

[17] V právě projednávané věci jde o zpochybnění dvou příkazových bloků jakožto způsobilých podkladů pro zápis bodů v registru řidičů. Pokud jde o příkazové bloky, jedná se o specifická rozhodnutí o přestupku, jejichž vydání je podmíněno souhlasem přestupce stvrzeným podpisem. V souladu se zásadou *vigilantibus iura* přestupce přebírá odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných příkazových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla přestupci uložena pokuta v blokovém řízení a uvedena na příkazových blocích (rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2024, č. j. 2 As 338/2023-40, bod 14, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, ze dne 4. 10. 2018, č. j. 9 As 149/2018-44, a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 As 467/2018-37). Rovněž lze poznamenat, že na příkazové bloky nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. To vychází ze samotné povahy příkazu na místě, který je zjednodušeným typem správního řízení zaměřeným na rychlé a neformální projednání a vyřízení přestupku přímo na místě (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že správní orgány mohou formální nedostatky příkazových bloků posuzovat pouze do té míry, v jaké mohou zpochybnit jejich způsobilost k provedení záznamu bodů, tedy zda je vůbec lze použít jako podklad, např. z důvodu jejich nesrozumitelnosti (rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011-87, nebo ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016-47). Není tedy pravidlem, aby jakékoli nedostatky příkazového bloku, spočívající v ne zcela úplných či přesných záznamech a údajích o přestupku, zakládaly nezpůsobilost příkazového bloku být podkladem pro záznam bodů v registru řidičů.

[18] V případě jednoho příkazového bloku (č. R 2403928) stěžovatel namítal, že jej nepodepsal a na místě přestupku se v daný den vůbec nenacházel, a dále to, že v případě místa spáchání není uveden směr jízdy, protože příkazový blok není způsobilým podkladem pro záznam bodů. Nejvyšší správní soud tomuto názoru stěžovatele ve shodě s krajským soudem nepřisvědčil. Pokud jde o ztotožnění stěžovatele, krajský soud správně vycházel z toho, že na příkazovém bloku je uvedeno jméno, příjmení a datum narození stěžovatele, adresa jeho trvalého pobytu a jeho podpis. Tyto podrobné identifikační údaje mohl policista získat jedinečně tím, že řidiče ztotožnil. Správní orgány dále v rámci doplnění dokazování obdržely sdělení (resp. osvědčení) celního úřadu, že stěžovatel pokutu uloženou příkazovým blokem bankovním převodem uhradil. Z těchto podkladů má Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud za prokázané, že i přes skutečnost, že v bloku se v kolonce „Totožnost ověřena:“ uvádí pouze stroze „lustrace“ (bez dalšího uvedení čísla dokladu), se přestupku

dopustil právě stěžovatel. Lze tedy souhlasit s krajským soudem, že nejistotu ohledně totožnosti stěžovatele zakládá pouze jeho zcela obecné tvrzení, které však není podepřeno žádnými důkazy. Stěžovatel nijak konkrétně netvrdil, natož aby prokazoval například to, že se v době spáchání přestupku nacházel na jiném konkrétně určeném místě, a proto nemohl být na místě spáchání přestupku. Pouhé obecné tvrzení stěžovatele, že příkazový blok nepodepsal a nenacházel se na místě přestupku nestačí. Tato tvrzení musí být konkretizována a zásadně rovněž podpořena odpovídajícími důkazními návrhy (rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 As 298/2017-23, bod 16).

[19] Jde-li pak o dostatečně přesný popis místa spáchání přestupků uvedený na příkazových blocích č. R 2403928 a B 0680575, ten nelze považovat za náležitost, jež by byla relevantní pro způsobilost příkazového bloku být způsobilým podkladem pro zápis bodů v registru řidičů (ve smyslu výše citované judikatury). Stěžovatel ani nenamítal, že by přestupkové jednání bylo zaměnitelné s jiným, není tak třeba posuzovat dostatečnost popisu místa spáchání. Je tedy namístě uzavřít, že oba pokutové bloky způsobilým podkladem byly a krajský soud je posoudil správně.

[20] Nejvyšší správní soud závěrem doplňuje, že stěžovatel svá tvrzení v kasační stížnosti opíral o snímky obrazovky (tzv. printscreeny) stažené z mapových portálů. Nejvyšší správní soud však k provádění dokazování těmito snímky obrazovky nepřistoupil, neboť důvodnost uplatněných kasační námitek a úplnost zjištěného skutkového stavu krajským soudem a správními orgány bylo možno posoudit i bez nutnosti provádět tyto důkazy.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených závěrů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první a odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému by právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti jako procesně úspěšnému účastníkovi řízení příslušelo. Soud mu však náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. března 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu